

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה
 מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל, לזיכוי הרבים. נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם.

מעלין בקודש

זאת חנוכה

בשבת זו נעמוד ביום 'זאת חנוכה', שבו נקרא בתורה על סיומם של קרבנות הנשיאים וחנוכת המזבח, ועל השראת השכינה במשכן והתגלות דבר ה' מעל הכפרות למשה רבינו, ונסיים בקריאה על הדלקת המנורה בבית המקדש, שתוכן קריאה זו מתאים הוא ליום זה, שבו הוא השיא של התגלות האור של ימי החנוכה.

המהר"ל מפראג מבאר את מעלתו העצומה של יום זה, שבכך ממחישים אנו את היות הנס המיוחד של חנוכה מעל כל גדרי הטבע, שכן המספר שבע כפוף לסדרי הטבע, שבו קיים העולם, והיום השמיני הוא מעל הטבע, גבוה מעל גבוה.

יתירה מכך, בתורת החסידות ידוע מפי ספרים וסופרים, כי יום זאת חנוכה מסיים את גמר ההתימה של הימים הנוראים. ואף בשם הגר"א מצינו סימוכים לכך, כפי שמובא בשמו בספר 'יהל אור', ששמונת ימי החנוכה שבהם גומרים את ההלל, באים להשלים את הימים הטובים שבהם אין גומרים את ההלל, שהם לפי סדר הימים הטובים, ששה ימים של פסח, ראש השנה, ויום הכפורים, כך שנמצא שיום זאת חנוכה משלים את ההלל שהיו אמורים להגיד ביום הכפורים.

מעלין בקודש

ואכן, הלכה פסוקה היא בידינו, כדעת בית הלל, שכל יום מוסיף והולך, מהטעם שמעלין בקודש ואין מורידין, ונמצא שכל יום מוסיפים עוד ועוד בהארה הגדולה

של נר חנוכה, ועל הבסיס הקודם, שכבר התאזרח בנו, מוסיפים עוד אור ועוד אור, עד שמוגיעים ליום השמיני, שהוא היום הנעלה ביותר מכל הימים שקדמו לו, שכן אוצר הוא בקרבו גם את הימים שקדמו לו ומוסיף לכך עוד הארה נוספת.

בהקשר לכך יש לציין, כי במדור 'פניני הלכה' שבעלון הנוכחי מובא בשם האר"י ז"ל, שתמיד ראוי להדליק נרות חנוכה לפני נרות השבת, אף אם אין מקבלים שבת בהדלקת נרות שבת, לפי שמעלין בקודש ואין מורידין, והרי נרות שבת הם עלייה בדרגה לעומת נרות החנוכה.

אמנם יש להתבונן בכך, שהרי נרות החנוכה קדושים הם, ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם בלבד, ולעומתם נרות השבת באים במטרה להאיר את הבית לצרכי החולין לכאורה, ואיך ניתן להבין שנרות השבת קדושתם עולה על נרות החנוכה?

דומה, שהסבר לכך הוא שאכן החולין של שבת קדושתו גדולה כל כך, אף יותר מהקדושה של כל דבר אחר. כי החולין של שבת כולו קודש קדשים. ומשכך, נרות השבת, שהם לצורך עונג השבת בשלימות, קדושתו נשגבת ונעלית יותר אף מדבר שכולו קדושה כמו נרות החנוכה.

שבת וחנוכה

כסימוכין לכך אפשר להוסיף עוד דבר מעניין. בחלק מעדות ישראל נהוג לשורר פיוט עתיק שיש המייחסים אותו

לאבן עזרא, ובו נאמר בין היתר: 'אלכו משמנים וסולת רבוכה, תורים ובני יונה, שבת וחנוכה, האי האי בית כור תמכור תחכור תשכור לצורך שבת חנוכה.'

והרבה מאוד תמהו על לשון הפייטן, שהרי הלכה ערוכה היא שבחנוכה אין חיוב להרבות בסעודות, וסעודות חנוכה אינם סעודות מצוה, ואף שמרבים בהם במקצת בסעודה להודות ולהלל, אך ריבוי הסעודה באופן מופלג שכזה, אין לו מקום לכאורה בהלכה. מחמת כך נאמרו פירושים שונים לפיוט זה על ידי גדולי הדורות, שלא על פי פשוטו, ואחרים נמנעו לשורר פיוט זה בעקבות התמיהה הגדולה העולה מהם.

תמיהה נוספת העולה בדברי הפייטן, אם אכן לחנוכה צריכים להרבות כל כך בסעודה, מדוע דווקא בשבת חנוכה? למה לא בכל ימות החנוכה? יתכן ותמיהה זו דווקא מיישבת במקצת את דברי הפייטן, אכן בכל ימות חג החנוכה, אין ענין בריבוי הסעודות, אלא רק בריבוי ההלל וההודיה הרוחניים. אך בשבת הסעודות גם הם רוחניים, אם כן סעודות השבת יכולות לשמש אף כסעודות לחג החנוכה, להודות ולהלל.

ומכל מקום לפי דרכינו למדנו, עד כמה חשוב כבוד ועונג שבת, שהרי הדלקת נרות השבת נחשבת כעלייה בקודש לנרות החנוכה, והדלקת נרות השבת הרי עניינה כבוד ועונג שבת. אי לכך איפוא, נכין את עצמינו מבעוד מועד, כדי שנוכל לזכות לאור השבת, ולאור הגנוז בנרות החנוכה.

החכם עיניו בראשו

בערב שבת זו, מרבים בנסיעות מחוץ לעיר, לרגל זאת חנוכה. אם זה בחורי ישיבות החוזרים מהישיבה לבתיהם לרגל ימי החג ולקראת תנופה מחודשת לימי החורף הבאים, ואם זה חסידים הנוסעים לשהות במחיצת רבותיהם הגדולים לרגל היום הגדול, ואם זה משפחות צעירות הנוסעות לשהות אצל הוריהם לכבוד שבת מיוחדת זו.

כללו של דבר, התנועה בריכוזים המיועדים ערה במיוחד, והצפיפות רבה.

וכל זה מצטרף ליום שישי לחוץ עוד יותר, בשל הצורך להכין את החנוכיות לכל שמונת הנרות, ולהדליק בעוד היום גדול, ובמיוחד בבתים רבים בהם מתווספים בשבת זו עוד מדליקים רבים, בשל האורחים הרבים, ובכך הזמן נעשה לחוץ יותר.

אי לכך, החכם עיניו בראשו, להקדים את הנסיעות אל מחוץ לערים, בשעה מוקדמת ביותר, הרבה יותר מהרגיל, ובכך יוכל לזכות לאור השבת ולאור החנוכה במנוחת הדעת ובשלווה.

פניני הלכה

שאלה: למנהג בני אשכנז שכל אחד מבני הבית מדליק נר חנוכה כמהדרין מן המהדרין, האם כל בני הבית צריכים להדליק את נרות החנוכה לפני הדלקת נרות השבת שמדליקה עקרת הבית?

תשובה: בתחילת הדברים יש להקדים, שבעיקרו של דבר נחלקו הראשונים אם הדלקת נרות חנוכה קודמת להדלקת נרות שבת או להיפך. טעמם של הראשונים הסוברים שצריכים להדליק נרות חנוכה לפני הדלקת נרות שבת, הוא משום שבהדלקת נרות שבת חלה קדושת השבת, ושוב לא יוכלו להדליק נרות חנוכה.

להלכה פוסקים שמדליקים נרות חנוכה לפני הדלקת נרות שבת, ובטעם הדבר כתב המשנה ברורה שהוא כדי לצאת את אותם שיטות ראשונים שבהדלקת נרות שבת חלה כבר קדושת השבת ושוב לא יוכלו להדליק נרות חנוכה.

לפי טעם זה, הנידון על קדימת הדלקת נרות חנוכה להדלקת נרות שבת הוא רק על האדם עצמו המדליק את שניהם, אך לפי המנהג בכל תפוצות ישראל שהאיש מדליק את נרות החנוכה והאשה מדליקה את נרות השבת, יכולה האשה להדליק את נרות השבת אף קודם שהבעל מדליק את נרות החנוכה, שהרי אפילו לפי הדעות שבהדלקת נרות חלה קדושת השבת, אין חל על הבעל קדושת שבת בכך שהאשה הדליקה נרות.

מכל מקום, כתבו הפוסקים שאין ראוי שהאשה תדליק נרות שבת לפני שהבעל מדליק נרות חנוכה, כיון שהבעל מדליק נרות חנוכה גם בעבורה, ונחשב הדבר כאילו הוא שליח שלה להדליק, ולכן צריך שהוא ידליק את נרות החנוכה קודם שיחול עליה קדושת השבת.

לפי זה, דין זה אמור רק על הבעל המדליק, אבל שאר בני הבית המדליקים נרות חנוכה כמהדרין מן המהדרין, יכולים להדליק נרות חנוכה אחרי הדלקת נרות שבת שהדליקה עקרת הבית.

ועל פי האר"י, ראוי להקדים הדלקת נרות חנוכה להדלקת נרות שבת, לפי שמועלין בקודש ואין מורדין, ופגם הוא אם ידליקו נרות שבת לפני הדלקת נרות חנוכה, והוא על כל בני הבית.

מקורות: בה"ג הלכות חנוכה; רמב"ן ור"ן שבת כג, ב; טור ושולחן ערוך אורח חיים תרעט ונושאי כלים שם ומשנה ברורה שם, א; שו"ת בנין שלמה סימן נג, בן איש חי שנה ראשונה פרשת וישב.

לשון חכמים

ובאמת צריך להתרגל להחמיר בכניסת השבת אף במקום מצוה, כי זה מצוי מאוד שבשביל מצוה נכנסים למצב נלחץ וסוברין יכולני עדיין לגמור לפני כניסת השבת, ובאמת ראוי להחליט לפרוש אף במקום מצוה, ומוטב שיהיה המכשול ביטול המצוה ממכשול של חילול שבת.

קובץ אגרות חזון איש אגרת קמט

אמרת השבת

בפיוט 'כל מקדש' אומרים אנו 'אוהבי ה' המחכים לבנין אריאל, ביום השבת שישו ושמוחו כמקבלי מתן נחליאל'. פירוש הדברים, הפייטן קורא לאוהבי ה' המחכים לבנין בית המקדש הוא 'בנין אריאל', שביום השבת ישושו וישמוחו כמו במתן תורה הוא הקרוי 'נחליאל'.

ויש להבין, וכי ביום השבת אין מחכים עוד לבנין בית המקדש? ומה השייכות בין מה שצריכים לשמוח ביום השבת לכך שמחכים לבנין אריאל? ובכלל, מה השייכות של מתן תורה לשמחת השבת?

וביאר האדמו"ר רבי מנחם מנדל מקוסוב בעל 'אהבת שלום' זצוק"ל, כי אוהבי ה' מחכים לבנין בית המקדש בשל הסיבה שרוצים הם לזכך את החומר ולהיות נקיים מיצר הרע, ובמשך כל ימות החול קשה עליהם הדבר שצריכים הם להזדקק לצרכים הגשמיים דבר שמביא את היצר הרע, ועליהם אמר הפייטן שביום השבת יכולים הם לישו ולשמוח ולאכול ולשתות כראוי, כי אכילת השבת מזככת את החומר, כמו שהיו במתן תורה שפסקה זוהמתם בלא שליטה של היצר הרע עליהם.

(תורת שלום, חוקת)

פרשת השבת

וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶת־בָּנָיו וַיֹּאמֶר לָאֲשֶׁר עַל בֵּיתוֹ הֲבֵא אֶת הָאֲנָשִׁים הַפְּיֹטָה וְטַבַּח טָבַח וְהָיוּ כִּי אֲתִי יֹאכְלוּ הָאֲנָשִׁים בַּצֶּהֳקִים: (מג, טז)

אמר רבי יוחנן ערב שבת היתה, ואין הכן אלא לשבת, שנאמר 'והיה ביום הששי והכינו וגו'', אמר הקדוש ברוך הוא, יוסף אתה שמרת את השבת עד שלא ניתנה התורה, חייך שאני משלם לכן בנגך שיהא מקריב קרבנו בשבת, מה שאין יחיד מקריב, ועלי לקבל קרבנו ברצון, הוי 'מי הקדימני ואשלם'. ומנין שכן הוא, ממה שאמור בענין, 'ביום השביעי נשיא לבני אפרים וגו'' (מדרש רבה נשא פרשה יד אות ב).

פירש מהר"ם שיק, שהלשון הכנה המבואר בכתוב 'והיה ביום השישי והכינו' מורה על כך שמקדימים להכין ביום שישי מוקדם בבוקר, ומוסיפים מהחול על הקודש, ואף כאן יוסף הצדיק הכין מבעוד יום בשעה מוקדמת את סעודתם של האחים, כדי להוסיף מהחול על הקודש, וזהו נקרא 'שמירת שבת' ששומר וממתין על השבת שתבוא, ועל זה אמר לו הקדוש ברוך הוא 'אתה שמרת את השבת', כלומר המתנת עליו והוספת מהחול על הקודש, אף אתה תזכה שכן בנגך יקריב קרבן ביום השבת, שההוספה מהחול על הקודש גורמת להשראת השכינה על עם ישראל, ולכן זכה שנשיא השבת של יוצאי חלציו יקריב את הקרבן של שבת בשעת השראת השכינה על ישראל.

(דרשות מהר"ם שיק דרוש כג)

מעשה לשבת

אכלו משמנים

בתענוגים... אבל אתם עולי ימים כוחכם במותנכם, חיטפו ואיכלו עוד נתח, עוד כזית חלה, עוד כנף אווז, יערב לכם ויבושם לכם...

כשסיים את דבריו אלה, היה מתייפח בכבי ופניו נשטפו בדמעות שזרמו במורד לחיו, ולא היה צריך לפרש לבניו הרבנים את הנמשל המובן מאליו, שיזדרזו לחטוף עוד מצווה בהשתקקות, עוד תפילה בהתרוממות, מלא חיות והתלהבות, בעוד הם במבחר ימיהם, טרם יבואו ימי הזקנה והחולשה.

קשורים בקשר אמיץ לרבו שלימדו דרכי קנייני התורה ועבודת ה'.

כזה היה הרב מנאליבוקי.

היה האדמו"ר בעל נתיבות שלום מסלונים זצ"ל מספר סיפור זה, ואומר כי בלי ספק זהו כוונת רבי אברהם אבן עזרא בשירו אודות שבת חנוכה העוסק ב'משמנים' וסלת רבוכה, תורים ובני יונה, ברבורים אבוסים בשפודים צלויים, רך טוב ושמן, משרת דם ענבים, ללא ספק כוונתו היתה למנעמי הנשמה כלילי הרוחניות עילאיים, אלו האורות המתגלים בשבת חנוכה, אשר למענם 'תמכור תחכור תשכור' כל בית כור' שברשותך, שהרי כל אשר לאיש יתן בעד נפשו.

אף כשכבר היה זקן ושבע ימים, והיו בניו גדולים בשנים ובחכמה, וכל אחד מהם אישיות נכבדה בזכות עצמו, נהג אביהם רבי אריה לייב לזרום רבות לדברים שבקדושה, והיו יהודי נאליבוקי מספרים, כי כמה פעמים שמעו אותו פונה לבניו ואומר להם בדרך משל ומליצה: חיטפו ואיכלו בנים בעוד יכולים אתם לאכול, ותקחו אותי לדוגמא, הנה נא זקנתי וכבר לא נותרה בפי אף שן אחת ונבצר ממני להתענג

רבי אריה לייב רוגאזניצקי, המכונה 'הרב מנאליבוקי', היה מהאריות שחבורת החסידים שהיו מסתופפים בצל הצדיקים לבית סלונים, והיה עובד את ה' בסילודין כל ימיו שהתברכו באריכות ימים מופלגת קרוב לתשעים שנה, והיה לשם דבר בגלילות ליטא ופולין כולה.

כה דבוק היה ברבותיו, ועל כך תעיד העובדה הבאה, כאשר נפטר אביו הצדיק, וישב עליו שבעה, הגיע אליו כדי לנחמו הגאון רבי יצחק אלחנן מקובנא, וישב אצלו זמן מה ודיברו

ביניהם מה שדיברו. עוד הוא יושב, והנה נכנס איש הביתה, ובשורה רעה בפיו, האדמו"ר רבי אברהם ויינברג היסוד העבודה מסלונים, הסתלק לבית עולמו. פגעו הדברים כחץ בלבן של הרב מנאליבוקי, עד שגעה בבכיה גדולה ומזעזעת ולא היה מסוגל להירגע. והתפעל רבי יצחק אלחנן למחזה עיניו והפטיר ואמר 'מי פילל ומי האמין שאבידת רבו נוגעת ללבן הרבה יותר מאבידת אביו...'

וזאת באשר חייו היו כולם רוחניים, וכל מושגיו היו בעולם הרוחניות, וכל נימי גופו ונפשו היו

דבריהם הם זכרונם

הגאון רבי חיים שמואלביץ ראש ישיבת מיר - ג' טבת תשל"ט

הגר"ח שמואלביץ היווה דמות נדירה בדורנו של מייגה נפלאה של גאונות מופלאה בכל חלקי התורה בעיון רב, שיעוריו נודעו בחריפותם ועמקותם יחד עם בקיאות וידיעות מכל מרחבי ים התלמוד מהראשונים ומהאחרונים, ויחד עם זה היה לו לב מרגיש בחכמת המוסר ודקות המחשבה, כשלישיחות מוסריו יצאו מוניטין מיוחד בעולם הישיבות. היה רבי חיים לומד את הגמרא ביומא על הלל הזקן שהרויח כל יום טרפיעיק אחד וחציו היה נתון לשומר בית המדרש וחציו לפרנסתו, יום אחד לא מצא להשתכר ולא הניחו שומר בית המדרש להכנס ועלה לגג ונתלה וישב על פי ארובה כדי לשמוע דברי אלוקים חיים מפני שמעיה ואבטליון. ומסיימת הגמרא 'אמרו אותו היום ערב שבת היה ותקופת טבת היתה וירד עליו שלג מן השמים', והמשך המעשה ידוע, איך שכוסה כולו בהר של שלג והיה טמון תחתיו כל הלילה וכמעט שמת שם עד שהלילו עליו את השבת.

והידד הגר"ח את הדברים, הרי אם לא מצא להשתכר לצורך פרנסת השומר, אף לצורך קידוש וסעודת היום לא היה בידו מאומה, וכי זה הומן ללכת לבית המדרש? לא רק זו, הרי יכול היה ללמוד בביתו? אלא, הראה כאן הגר"ח, כי אכן לימוד התורה, בבית המדרש מפי רב, אין לו גבולות של זמן ומקום ושעה, ואצל הלל הזקן היה זה ממש פיקוח נפש שלא ללמוד בבית המדרש, ואפילו בערב שבת קצר כזה של טבת כשאין לו כלום בידו.

ועוד זאת מבית מדרשו של הגר"ח זצ"ל: אמרו בגמרא (גיטין נב, א) על שני אנשים שהיה השטן מתגרה בהם בכל בין השמשות של ערב שבת, והיה ביניהם מריבה, והתנא רבי מאיר נקלע למקום והתעכב שם שלושה שבתות עד שעשה ביניהם שלום, עד ששמע רבי מאיר שאומר השטן זוי לו שרבי מאיר הוציא אותו מביתו. וביאר הגר"ח, שמשכנו של השטן הוא המקום שיש בו מחלוקת, ודוקא בערב שבת בין השמשות מתגרה השטן שיעשו מחלוקת, כיון שהשבת בעצמותה הוא יום שכולו מנוחת שלום ושלחה והשקט ובטח, וכיון שיום השבת אינו זמן למחלוקת, אזור השטן עוז בערב שבת בין השמשות להצית את אש המחלוקת.

הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים:

אחד הדברים שלומדים אנחנו ממצות גר הנכה, הוא שיש חשיבות גדולה לחבב את המצוות עוד ועוד. הנה, מעקר הדין אפשר להדליק בכל בית גר אחד בודד במשך כל ימות הנכה, ויוצאים בכך ידי חובה. ואיך אנחנו עושים? פלנו מהדרין במצוות ונוהגים כמו המהדרין מן המהדרין, לא רק מהדרין, מהדרין מן המהדרין, להוסיף הדור על הדור.

גם בכל המצוות, אפילו אם לא נאמר בהם דין של 'מהדרין מן המהדרין', מצאנו חשיבות גדולה לחבב ולהדר את המצוות.

בודאי שהדברים נכונים גם ביחס לשבת קדשנו, ששקולה כנגד כל התורה כלה, שיש להדר אותה ולחבב אותה עוד ועוד.

איך נראה שאנו מהדרים את השבת? אם נהיה מוכנים בזמן מקדם יותר לשבת, נראה בכך פי מחכים אנו לשבת שתבוא כבר, וזה הדורה של השבת.

שבת שלום וחנוכה שמח.

משל ונמשל

היה רבי זלמן סורוצקין ממשיל את ההוספה מהחול על הקודש לסעודה דשינה המוגשת לפני האורח.

כאשר הכינו לפני האורח סעודה מלאת מטעמים, טרחו והגישו לו זאת באופן מפואר, הכיצד יכולים לדעת אם הסעודה מצאה חן בעיניו או שמא אכל רק מחמת הנימוס או מחמת ההכרח?

אם אוכל הוא בקושי את המנה עצמה שהגישו לפניו, ומסיים רק אותה, אות הוא כי אין הדברים חביבים עליו, ורק מחמת ההכרח או הנימוס אוכל הוא את הכל.

אך אם כשהוא מסיים את מה שהוגש לו, מבקש הוא עוד מעט, אות הוא כי התבשיל אכן היה ערב לחיכו, וקלע היטב לטעמו, ואין הוא מסתפק רק במה שהוכן לפניו.

הנמשל: כך הוא לגבי המתנה הטובה שקיבלנו, היא השבת. אם האדם מסתפק רק לא לחלל את עיצומה של השבת, הרי מוכיח הוא כי אין השבת עריבה לחיכו, אין הוא מבין בערכה של מתנה זו. אבל אם אדם אינו מסתפק בעיקרה של השבת, ומוסיף עוד מהחול על הקודש, בכניסתו וביציאתו, אות הוא כי הוא מכיר בערכה של המתנה הטובה, כי עריבה היא לחיכו, וכי התקיים בו 'טועמיה חיים זכו'.

יכולה היא שתרחה

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

קח גם אתה חלק בהפצת גליון זה
והדפס כמה עותקים
להפצתם בבתי הכנסת באיזור מגוריך!

מסייעים להפיץ את אור השבת
ורואים ישועות
גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים
ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"ג,
וכן לפרסום בעלון:
052-7636030

קוראי עונג

לכבוד מערכת ישמחו
תודה רבה על העלון הוא ערוך בטוב טעם.
רק רציני להעיר הערה קטנה, בעלון מספר 10 במאמר הראשון
תחת הכותרת 'שמירת השבת' כותב הכותב שלא נאמר בשום מצווה
'לשמור' כפי שנאמר במצוות שבת. ולכאורה אין הדבר כן שהרי אף
המצוות מצה נאמר 'ושמרתם את המצוות'!
אמנם אף במצוה זו מרבים אנו להחמיר בכל מיני חומרות שונות ואף
לעיתים משונות ומקובלנו שעושים כן משום שנאמר בה שמירה, ואם
כן ודאי אין הדבר אלא מחוק דברי הכותב, אך בכל אופן ישנו חוסר
דיוק בנקודה זו.

ושוב תודה.

יאיר פויכטונגר

הערת המערכת:

יישר כח לקורא הנכבד על הערתו הנכונה. אך יש לציין, שבאמת
יש בתורה כמה וכמה אזהרות בלשון שמירה, וכולם הם על מעשה
מסויים עליו צריכים להשמר מלעשותו. גם על המצוות שנאמר בהם
שמירה, הכוונה כפשוטו לשמור על המצוות שלא יחמיצו. אך כאן לא
התבאר בתורה מהו השמירה על השבת, ועוד יותר מכך ההמשך של
הפסוק מדבר על עשייה של השבת, ולא על מניעת מלאכות, ומכאן
שהמשמעות כאן היא שמירה יתירה על עצם השבת.

לחידודי

כללים לעניית תשובות:

- לכתוב בכל תשובה בכוונתך, לאיזה מספר גליון בו פורסם השאלה, מתייחסת התשובה.
- לכתוב בכל תשובה, מה המקור לתשובה [מראה מקום מפורט].
- לכתוב שם משפחה וכתובת, [במדה ואין רוצים בפרסום השם במקרה של זכיה, נא לציין כן בפירוט].

את התשובות ניתן לשלוח
לפקס: 02-6513418
או לדוא"ל המערכת:
ysmechu@gmail.com

בין הפותרים נכונה יוגרלו פרסים

איש עיוור ל"ע, בא אל הרב ושאלה בפיו: "האם יכול אני להדליק את הנר ולברך על כך?" שאל אותו הרב: "איזה נר?" לפי תשובתו של האיש, כך ענה לו הרב. מה ענה הרב?

תשובה לחידודי גיליון 11 פרשת וישב

השאלה: רבים מן הבתים בהם נהוג שמדליקים נרות שבת בכמה חדרים, וזאת מלבד החדר שבו אוכלים את סעודת השבת. איך הסדר הראוי להדלקה זו? והאם יתכן שיש חילוק בדבר מיהו המדליק?
תשובה: אצל אשה שמדליקה ומקבלת שבת בהדלקתה ולכן מברכת רק אחרי ההדלקה, צריכה להדליק קודם בשאר החדרים ולבסוף במקום האכילה שעל זה הולך הברכה. ואילו איש המדליק ואינו מקבל את השבת בהדלקה ומברך קודם ההדלקה, הרי שמדליק במקום האכילה בהתחלה ומברך לפני התחלת ההדלקה (ראה רמ"א וביאור הלכה רסג, הושלחן ערוך שם, י ומשנה ברורה שם מה).

זמני כניסת ויציאת השבת

שבת מקץ - זאת חנוכה

ירושלים בני ברק חיפה			
4.06	4.17	4.03	הדלקת הנרות:
5.17	5.20	5.19	מוצאי שבת:
5.52	5.52	5.56	ר"ת:

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל. לזכוי הרבים נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות:
ysmechu@gmail.com